

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Εἰκοστὴ Νοεμβρίου κι' ἐνάτην,
τῆς εἰρήνης ἀρχίζει ραχάτι.

Παιάνων μέλος κι' εἰρήνης τέλος.

Εὐκλεῶς βασιλευόντων τὸν χρυσοῦν καιρὸν ἐκεῖνον
τοῦ μὲν πρώτου Γεωργίου τῆς φυλῆς τῶν Πανελλήνων,
τοῦ δ' Ἀβδούλ Χαμίτ τῶν Τούρκων, ὑπεγράφη μὲν συνθήκη,
ἓνα πρᾶγμα τεφαρίκι,
μὲ διάχυσιν μεγάλην
κι' ὅλως διπλωματικὴν,
προσέτεθ' ὅτ' ἐστὴν ἄλλην
τὴν καὶ προκαταρκτικὴν,
ἣτις ἐγένετο ἐπίσης ἐπ' αὐτῆς τῆς βασιλείας
τῶν ἰδίων Βασιλέων,
τῆς Βουλῆς ἐπινευούσης μὲ πομπὰς καὶ μὲ θαλίας
τῶν Ρωμηῶν τῶν ψωραλέων.

Λήξαντος δεινοῦ πολέμου, καὶ παυσάντων τόσων κτύπων,
κι' αὐστηρῶς δικαζομένων τῶν κουμπάρων τῶν Πριγκήπων,
ἔπῃραν τέλος τῆς εἰρήνης τὰ μεγάλα ντοκουμέντα
κι' ἀναψε παντοῦ κουδούντα.

Μόλις ἑστὰ πτερὰ τῆς φήμης
ἦλθε τοῦτο τὸ μαντάτο,
ἔτρεξεν ὁ κύρ Ζαήμης
ἑστῶν Ρωμηῶν τὸ Κονσολάτο.

Κατ' ἀρχὰς χαρὰ πολλή
κι' ὕστερα καὶ πόνος,
τοῦ ἴμιλ' οὐ μὴ δὲν ἴμιλ' ἔστι
καὶ ὅτ' ἐπὶ σπῆτι πάει μόνος.

Κρίμα κρίμα ὅτ' ἐστὶν χαρὰ τοῦ!...
μὲ κατεβασμέν' αὐτίχ' αὐτίχ'
κλείνεται ὅτ' ἐστὶν κάμαρά τοῦ
καὶ διαβάσει τὰ χαρτιά.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Ποῦντος ἑξακόσα τρία
κι' ἑβδομάς σαχλὴ καὶ κρύα.

Ἄρθρον πρῶτον τῆς εἰρήνης,
συμφορὰ τῆς Ρωμηοσύνης,
ἄρθρον δεύτερον ὀριμὸν
σοβαρότητος ὁμοίας,
κι' ἄλλη νέα πληρωμὴ
γὰρ τῶν Τούρκων τὰς ζημίας.

Ἄρθρον τρίτον, τρίτ' εἰρήνην
μετ' ὀλίγον θὰ γραφῇ,
δίχως σ' αἷμα νὰ βαφῇ
σὰν καὶ πρὶν ἡ Ρωμηοσύνη.

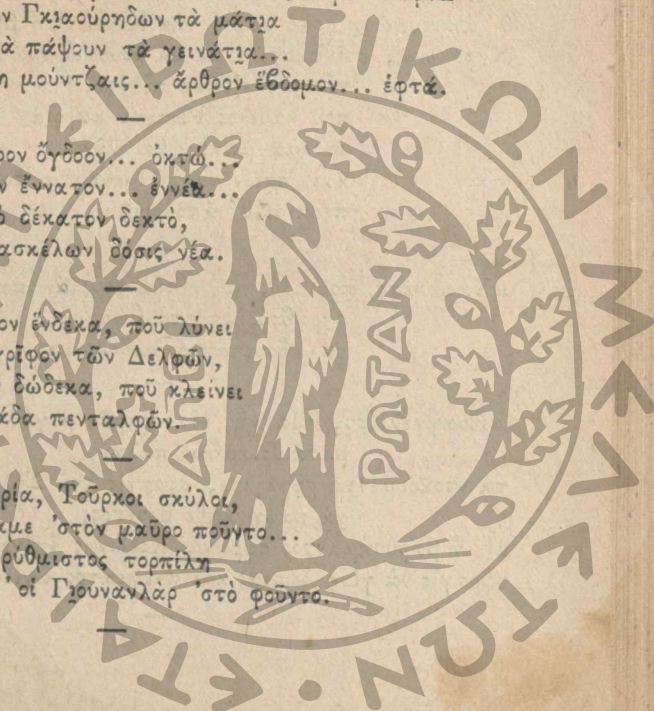
Ἄρθρον τέταρτον, ἐπίσης
σὰν τὸ τρίτον ἐκκρεμές,
νᾶχ' πάντα συγκινήσεις
ὁ Γκιουρ ὁ τζερεμές.

Ἄρθρον πέμπτον... πέντε μούντζαις καθενὸς σοφοῦ Σοφτὰ
ἑστῶν Γκιουρῶν τὰ μάττα
γὰρ νὰ πάψουν τὰ γεινάττα...
ἄρθρον ἕκτον... ἕξ μούντζαις... ἄρθρον ἑβδομὸν... ἑπτὰ.

Ἄρθρον ὀγδόον... ὀκτὰ...
ἄρθρον ἑννάτον... ἐννέα...
καὶ τὸ ἑκατὸν δεκάτο,
καὶ φασκέων δόσις νέα.

Ἄρθρον ἐνδέκα, ποῦ λύνει
κάθε γρίφον τῶν Δελφῶν,
ἄρθρον δώδεκα, ποῦ κλείνει
δωδεκάδα πενταλφῶν.

Δεκατρία, Τούρκοι σκύλοι,
ἑφθάσαμε ὅτ' ἐστὶν μαῦρο πρῶντο...
σὰν ἀρρύθμιστος τορπίλη
παῖν κι' οἱ Γιουνανλάρ' ὅτ' ἐστὶν φῶντο.

Συμβάσεις και προνόμια
και τ'άλλα τὰ παρόμοια
μέ τὸ κολᾶϊ, βλάκες,
φθάνει 'στὰ πεζοδρόμια
νὰ τρίζουν σακαράκες.

Τῆς δόξης τὸ Βασίλειον,
ποῦ λάμπει 'στὴν ὑψηλὴν,
ἄλλη δουλειὰ δὲν θάχῃ
καὶ σκέψι του μονάχῃ,

παρὰ τὸ πῶς 'στὸν Βόσπορο Κονσόλους ν' ἀποστέλῃ
νὰ τρῶνε μὲς 'στὸν Τόπ-Χανὲ χαλβάδες καὶ παστέλι,
κι' ἀπὸ τὴν Πόλι νάρχωνται καὶ 'στὴν κορφή κανέλα,
εἰρήνη κουβαλῶντας μας, ποῦ νὰ μᾶς φέρνῃ τρέλλα.

Ἐξάβαλμος τοῦ Φαδουλῆ, ποῦ συγκινῶσεις προκαλεῖ.

Κι' ὁ Φαδουλῆς, ποῦ πάντοτε κρυφοὶ τὸν φλέγουν πόθοι,
περιχαρῆς ἀνέκραξε κι' αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς :
« Ἀγάλλεσθε, Πανέλληνες, καὶ συνεφιλιώθη
τὸ Στέμμα τὸ Ρωμαϊκὸ κι' ὁ Τούρκικος Ντουράς.

« Τέτοιον πολέμου κλασικοῦ πέτοια τοῦ πρέπ' εἰρήνη,
μήτε κι' αὐτὸς δὲν ἔγινε, μήτε κι' αὐτὴ θὰ γίνῃ.

Κι' ἄς ἀνακραξώμεν κι' ἐμεῖς
χωρὶς σεκλέτια καὶ καὶ μούσους :
« εἰρήνη γράψεν' ἐκκρεμῆς
κατόπιν ἄλλης ἐκκρεμῆς ».

« Εἰς ταύτας δὲ τὰς ἐκκρεμῆς σὰν ἐκκρεμῆς θὰ κρέμονται
Ρωμηοὶ κρεμανταλάδες, τὸν
ποῦ με τορτίλαις ἀδειαναῖς φύσμανοῦν καὶ βρέμονται
καὶ σκιάζουν Τουρκαλάδες.

« Χαρά 'στὸν Ρήγα Βασιλῆα, κι' ἄς ἡμῶν σιμά του
τὴν ὦρ' αὐτὴ τὴν ζηλευτῇ,
τὴν ζηλευτῇ,
ποῦ 'στὰ χαρτιά φαρδύ πλατὺ θὰ βάλῃ τὸ νομὸν του.

« Ἄς ἡμῶν νὰ τὸν ἐβλεπα μὲ τί καρδιάς τρεμουλά
θ' ἀποτυπώσῃ 'στὸ χαρτί τὴν Κορώναν βούλα.
Χαρά μας, ποῦ 'σκαρώσαμε μὲ φουσκαμένα λόγια
τέτοιαν εἰρήνη τζογιά,
ποῦ καθενὸς Ρωμηοῦ καρδιά
ντολμᾷ-μπαξὲς θὰ γίνῃ,
καὶ 'στῶν παιδιῶν μας τὰ παιδιὰ
πισκέσι θ' ἀπομείνῃ.

« Χαρά μας, ποῦ τοὺς παλαβοὺς τοὺς ἀποπαλαβώσαμε,
στραβοὺς ἀποστραβώσαμε,
σκλάβους ἀποσκαβώσαμε.

« Εὐαγγελίζου, θεῖα γῆ, νέαν χαρὰν μεγάλην
μετὰ θριάμβων πάλην,
τὰ ντοκουμένα σφράγισε, σφραγὶς τοῦ Σολομώντος,
νὰ πᾶψῃ καθε βρόντος,
κι' ἡ βαρυσήμαντος σφραγὶς Κορώνας ἐπιγείου
σφραγὶς νὰ γίνῃ δωρεὰς καὶ πνεύματος ἁγίου. »

Ἰδωμεν πῶς ἄλθθινόν
κι' εἰρήνην ἐπουράνιον,
καὶ τώρα σκέψεις τῶν τρανῶν
πῶς θὰ γενῇ τὸ δάνειον.

Ἵπνο δὲν 'βρίσκ' ἡ συμφορά...
'στῶν Γιουνανλάρ τῇ ράχῃ
πέφτουν κοράκια τοῦ παρᾶ
καὶ νύκτα 'μέρα γουργούρῃ
Συβαριτῶν στομάχι.

Ἐκθέσεις ποῦ δὲν φαίνονται πράσσα κι' ἀντράκλαις
γιὰ τῶν νταήδων τὴν κορφή,
ποῦ δὲν τοὺς καίγεται καρφί
καὶ κορδαμένοι στέκουν.

Συμβούλια τρικούβερτα δικάζουν νύκτα 'μέρα
καὶ μυστικὰ καὶ φανερά,
καὶ τραγουδεῖ λυπητέρᾳ
περίλυπη φλογέρα.

Σβύνουν τὰ φῶτα 'ξαφνικὰ μὲ τὸν Χατζηκυριάκο,
ψιτ ψιτ ἐδῶ, ψιτ ψιτ ἐκεῖ,
καὶ ψιθυρίζουν μερικοὶ
πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκο.

Μὰ πάλιν ἄναψε τὸ φῶς κι' ἀκούετ' ἕνας θρήνος,
κυττάζω μούτρα κατηφῆ,
ὁ δὲ κουμπάρος παμψηφεί
μόρτο Σαμψῶν κι' ἐκείνος.

Ἀπόφαισι ἀνέλπιστη, κι' ἐροῦφρωσαν τὰ φρύδια
μεγάλων τῆς Αὐλῆς λατρῶν,
ποῦ τοῦ Κουτσουκού δὲν θὰ τρῶν
τὰ φημισμέγα στρεῖδια.

Μὲς 'στῆς εἰρήνης τῆς χαραὶς καθε Ρωμηὸς κυττάει
τὴν τσέπη του τὴν ἀδείαν,
πανὶ τὴν βλεπεῖ μὲ πανί,
καὶ συχναναστεναίνει.

Πῶς γίγαμε γιὰ μιὰ στιγμὴ σπασμένοι κουμπάρους;
ἄχ! ποῦν' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς,
ποῦ κάθε βράδυ καὶ χορὸς,
καὶ βροχηδὸν παράδες ;

Ποῦ τὰ ξεφούσκωτα τᾶσκια κάθε λογὰ καὶ ψευτῇ,
κι' ὁ Κότταρης ὁ σεβνταλῆς,
ὅπου 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
ἐκήρυττ' Εὐαγγέλιον τὸ κλῆφτω, κλῆφτει,

Τότε κανεὶς δὲν εἰξευρε τὰ 'ξαφνικὰ τῆς μάχης,
καὶ τοῦ πολέμου τοὺς βρυγμούς,
μὰ τώρα λέμε μὲ λυγμούς :

ἄχ! ποῦναι τάρπαζε νὰ φᾶς καὶ ποῦ τὰ κλέψῃς νάχῃ

Ἀνάθεμα τὸ Στάδιον καὶ τρεῖς ἀνάθεμά το !...
αὐτὸ τὸ Στάδιον, αὐτὸ
τὸ πόδι τὸ βελουδωτὸ
μᾶς τόκανε βαρβάτο.

καὶ τὴν ἄπ' τῆς πατούνας μας τὸν εὖσμον ἰδρωτὰ
εἰρήνη 'βλάστησ' ἐκκρεμῆς,
πρόδρομος δόξης καὶ τιμῆς
μὲ ρόκας καὶ καρότα.

Ῥοδὴ δευτέρᾳ καὶ γλυκυτέρᾳ.

Ὅταν 'πῆγε μὲς 'στὴν Πόλι κι' ὁ Μινίστρος Φασουλῆς,
ὁ πολυέστερος γλωσσᾶς,
καὶ λαμπρῶς τὸν ὑπεδέχθη Τουρκαλάς μας προσφιλῆς,
ὁ γνωστὸς Τεφφῆκ-Πασσᾶς,
ἦτο μία τῶν Σαββάτων.
καὶ ψυχραίμως κι' ἀταράχως
δίχως τὸν Μαυροκορδάτον
καὶ τὸν Νιόνιο τὸν Στεφάνου
τὰ 'τελείωσε μονάχως
μὲ τὸν Πρέσβυ τοῦ Σουλτάνου.

Καὶ βαστῶντας τὸ λιμπρέτο
ἐψάλεν ἀμὴν ἀμὴν,
'βρῆκε καὶ τὸν Περικλέτο,
καὶ τοῦ λέγ' εἰρήν' ἡμῖν.

Ρίχτε σμπάρα 'στὸν ἀέρα,
συγχωρεῖτ' ἐχθροὺς καὶ φίλους,
πανηγύρεως ἡμέρα,
κι' ἄς ἐμπτύσωμεν ἀλλήλους.

Αὐτ' ἡμέρα σεβαστῇ,
σχόλη στόλων καὶ στρατῶν,
τοῦτο Σαββατὸν ἐστὶ
τὸ καὶ νῦν εὐλογητόν.

Καὶ 'στὸν Σουλτάνον ἔλεγε, τὸν φίλον τῆς γαλήνης :
« Ἐξάδελφε τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἀδελφὴ τῆς σελήνης,
σακάτης ἦσουν κι' ἐγίανες — χαρὰ γιὰ τὸ χαρέμι —
κι' ὕμνοлогεῖ τὴν ρώμην σου Κισλαράχα καλέμι.

Ἐμονάχα σὰν τσακῶνεσαι μαζί μὲ τὸν Γκισοῦρη
σὲ βλέπουν κερδισμένο,
μὰ μὲ τοὺς ἄλλους σὰν πιαστῆς σου κάνουνε τὴ μούρη
παζάρι χαλασμένο.

« Τὸν Γκισοῦρ τὸν πελεκᾶς,
μὰ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀφίνεις,
κᾶν νικάσαι κᾶν νικάς
πάντα χάνεις, πάντα δίνεις.

« Πότε κλῶτσος, πότε μπάτσα,
κι' ὅλο μπαγλαρόνεσαι,
πότε τέρτσος, πότε φάτσα,
πότε δὲν πληρόνεσαι.

« Μπρὸς 'στὰ πόδια τοῦ Σουλτάνου
δίνω μιὰ καὶ πέφτω κάτω,
κι' ἐρχομαὶ μὲ τὸν Στεφάνου
καὶ μὲ τὸν Μαυροκορδάτο.

« Ἐλεος γιὰ 'μᾶς, Σουλτάνε,
Πατισᾶχ, νισάφι κάνε,
μὴ θελήσης μιὰ γιὰ πάντα τὸ Ρωμαϊκὸ νὰ πῆσῃ,
μὴ ζητήσης 'στὴν Ἀθήνα νὰ φορέσουν ὅλοι φέσι,
μὴ ζητῆς κι' αὐτὰ νὰ γένουν,
κι' οἱ μὴ σκλάβοι νὰ πηγαίνουν
'μπρὸς 'στ' Ἀνάκτορα φεσάδες,
καὶ νὰ κάνουν περασάδες.

« Ἐλα 'στους Γκισοῦρ σιμά,
'πὲς τοὺς ἄφεριμ καὶ μπραβο,
νὰ σοῦ 'πῶ κι' ἐγὼ γιανὰ :
Πατισᾶχ ἀφέντη, σκιάβο.

« Δεῖξ' εὐγένειαν καὶ τρόπους
σὲ κλεινοὺς ἀντιπροσώπους
καὶ Μινίστρος ἐπιστήμης,
δεῖξε τρόπους καὶ σ' ἐμένα...
κι' ὁ παρηφενδᾶν Ζαήμης
ρόιδο τόκανε μὲ σένα.

« Δὸς μου κατι τι γιὰ ὄωρο,
Μετζητῆ καὶ ταμπακέρα,
νὰ τὰ δείχνω νύκτα 'μέρα
σὲ λαὸ λιμοκοντόρο.

Δὸς μου καὶ Χανούμ ἀφράτη νὰ τὴν πᾶω 'στὴν Ἀθήνα
νὰ τὴν κάνω μπαλαρίνα.
Δὸς σερμπέτια, δὸς γλυκά,
ποῦ τὰ λέν μοναδικὰ,
κι' ὅταν ὁ Ζαήμης τώρα,
φορτωμένος ἀπὸ ὄωρα

μὲ τὸ λίμπρο τῆς εἰρήνης μὲς 'στὸ Παρλαμέντο 'μπῇ,
'στὸν καθένα παρλαπίπα νὰ πετᾷ μουχαλεμπί,
καὶ στραγάλλῃ χαχαρένια καὶ τῆς Πόλις λεπτεπιά,
κι' ὅλοι τότε νὰ τοῦ λένε « Μάσαλλα καὶ σώνει πιά ».

ὁ Φαδουλῆς ὁ παστορικός κι' ἕνας ἀντάρτης μουσικός.

Φ. — Καὶ σὺ λοιπὸν σταυραετός;... ρε μπέρο μ' εἶναι τοῦτο;
ἐσὺ μὴν εἶσαι τὸ Γκισοῦρη, μὴν εἶσαι σὺ τὸ Γκισοῦρη ;
Α. — Ἰγούμαι τὸ κύρ Θεόδωρο, τοῦ πρώτου Ντελῆ — Γκίκα,
ποῦ κάνω τοῦ Γκισοῦρη.
Ἰγούμ' ἐκεῖνος πούλεγα 'στὰ τὸς ἀρματωλήκια
νὰ 'μπούνε μὲς 'στὸν Τούρκικο νὰ κάνουν ἀσπλίχια.
Ἰγούμαι ποῦ τοὺς ἔβλεπα κι' ἐπὶ γὰ νὰ κτυπήσου,
Ἰγούμαι ποῦ τοὺς ἔλεγα μιὰ 'μπρὸς κι' ὀκτώ 'πίσου,
Ἰγούμαι ποῦ τοὺς ἀναψα κι' ἄλλοιὺς τοὺς εἶπα κι' ἔτσι,
ὁρὲ νὰ τρῶν σπληνάντερου, νὰ τρῶν κι' κουκορέτσι,
πρᾶ νὰ σηκώνουν τὸ Τουρκαλά, ρε μπέρο μ', 'στὸν ποδάρι,
πρᾶ νὰ τοῦ ρίχνουν ἐπειτα πούλῃ πούλῃ σκρόδαρι,
πρᾶ νὰ τοῦ πρίθουν, μπέρο μου, μὴ ψῶχα κουραμᾶνα,
πρᾶ νὰ τοὺς πέρνῃ διάολος τοῦν κύρη κι' ἐπὶ μᾶννα,
πρᾶ τοῦ φακίλι νὰ φοροῦν κι' τοῦ λερὸ τοῦ φέσι,
πρᾶ νὰ τοῦ κάνουν, μπέρο μου, Λοκάντατζη πρετσέσι.

Ἀκούσαν λόγια τοῦ Μακρῆ,
ρε μπέρο μου καὶ μὲνε,
κι' οἱ οἱ μεγάλοι κι' μικροὶ
σταυραετὸ μὲ λῆνε.

Πρά νά τὸ λέν τὸ Θόδωρο, τὸ γέρο Μποναπάρτη,
τῆς Ἐθνικῆς ἀντάρτη,
πρά νά τοῦ σκάνουν, μπίρο μου, μέσ 'στοῦ σικλέτι ποῦχει,
πρά νά τοῦ λέν σταυραετὸ κι καπετάν-Τσαρούχη,
πρά νά τοῦ σκάνουν ἔπειτα μ' ἐκεῖνο του τάνῃσι,
πρά νά κοντεύ' ἡ στρουγγα του, ρέ μπίρο, νά τοῦ στρίψῃ,
πρά νά μὴ γλιέπη πλιάτσικου τοῦ δόλιου τοῦ Κορδόνι,
πρά νά τοῦ γλιέπω νηστικὸν κι νά τὰ κακαρώνῃ.
Φ.—Σήκω, ρέ μπίρο Θόδωρῃ, κι βάλε τοῦ φακίόλι
νά 'δῇς, οὐρέ, τί γένεται γιὰ τοὺς αἰτούς 'στὴν Πόλι,
πρά τῆς κουμπούραις, μπίρο μου, νά ζώνῃς μέσ 'στὴ μέση,
πρά νά φωνάζῃς 'στὸ Βουλὴ τάνῃσι σου νά πέσῃ,
πρά τὸ συνθήκη, μπίρο μου, 'στὸ σκούφι νά τοῦ κρύβῃς,
πρά 'στοῦ Χαμίτ τοῦ Πατισάχ τὰ μούτρα νά τοῦ τρίβῃς,
πρά τοῦ Κορδόνι, μπίρο μου, Ταμεῖο νά μυρίζῃ,
πρά νά τοῦ παύῃ, μπίρο μου, κι νά τοῦ διορίζῃ,
πρά κι' ἄλλους ἑνας πόλεμους τὴν ἀνοιξί νά γένῃ,
πρά νάχῃς μιὰν ἐπιτροπὴν κι λάδι νά σὶ βγαίῃ.
'Α.—Πιδιά μ' σὰν θέλτε λεβεντιά κι' ἀντάρτες νά φανῇτε
κι ζλάπια νά γενῇτε,
ἰμένα νά 'ρουτήσητε τὸν πρῶτο καπετάνο,
ποῦ τρεῖς φοραῖς 'πουλέμησα μέ τὸν Χαμίτ—Σουλτάνο,
τὸν ὕπνο δὲν τὸν 'χόρτασα, σουμάδα ντίπ δὲν ἤπια,
κι τὸν ντουνιά τὸν 'μούρλανα μὴ τὰ πουλλά τερτίπια,
κι' οὐλους, ὀρέ, σὰς ἄφησα μὴ τὰ παπούτσια τρύπια.
'Ιγούμαι κι τῆς Ἐθνικῆς αἰτός κι Μπρούφας γέρος,
'Ιγούμαι κι τῆς Καρκαλοῦς ἀντάρτης Ρουβισπιέρος.

Φωτιαῖς τριγύρου 'σὰν κυττῶ
δρό σκούφιας ἔχου λέρ μπαλέρ,
τὴ μιὰ γιὰ τὸν σταυρετὸ,
τὴν ἄλλη γιὰ τὸν Ρουβισπιέρ.

'Ιγούμαι πάντα δίσκουφος, ρέ μπίρο πατριώτη,
κι δὲν χαλῶ γιὰ τίπουτα τοῦ δόλιου μου τοῦ σότι,
μὰ σὺ, ρέ μπίρο, μὴν ἀκοῦς ὅσους μὴ λῖν ἀντάρτη
κι τρέχα 'στοὺν Μπακόπουλο γιὰ τοῦ συχωρχάρτι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Θεοδωρίδης Θόδωρος κι' Ἑλένη Κασσαβέτη,
'στὴν Σμύρνη τὸ 'στεφάνωσαν τὸ διαλεκτὸ ζευγάρι,
τοὺς εὐχεταί κι' ὁ Φασουλῆς εὐδαιμονίας ἔτη,
καράδες, γέλοια, καὶ παιδιὰ μὲ τὴν 'δική των χάρι.

Τοῦ φιλολόγου τοῦ γνωστοῦ, τοῦ Πλάτωνος Δρακούλη,
ποῦ τὸν λυποῦν κατάκαρδα τῆς κάθε γῆς οἱ δούλοι,
κι' ἀπολαμβάνει πάντοτε παρὰ σοφοῦς τιμὰς,
τρεῖς διαλέξεις Ἀγγλιστὶ περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ὁξφόρδης τῆς κλεινῆς,
ποῦ τόσοι παρὲυρέθησαν σπουδαῖοι κι' εὐγενεῖς.

Ὁ Δημήτριος Βαρσάμης, μέσ 'στὸς νέους νέος πρῶτης
καὶ γραμμάτων διασώτης,
ὑποστὰς τὰς ἐξετάσεις τῆς τῶν Ἱατρῶν Σχολῆς
ἀριστα βαθμὸν ἐπῆρε καὶ μ' ἐπαίνους δαφιλεῖς.